

Csodaszarvas?

Judit lányomnak

*Leszűkült élet kis család –
komoly voltam szándékaimban,
átláttam –, ritka adomány –
vad boldogságot a cselekvés
lovakkal dörgő iramának:
volt fegyverem, volt katonám,
szavak, erőfeszítések, célba-
irányuló boldog napok,
szinte magam sem hiszem már,
oly távoli égtájakon
duzzadó, erős nappalok...
Pedig talán semmit sem tettem,
ami másokétól elütött –
s ha tettem, hát hogy észrevettem
az új kor anyagát szívemben,
ami salak nélkül fűtött –,*

*ezért szárnyalt naponta kedvem
terhével játszi-könnyeden
tisztásokon, akár a szarvas
mérges meddőbányók között...
S a vadászat vad iramában
a szarvas sassá változott,
s vadászni azért kényszerült, mert
reá magányos magasában
már senki sem vadászhatott;
a cselekvő, boldog napok
árama járta át szívét
újra, csak egyszer lépett félre,
mikor felrémlett szarvas-élte,
s egy bús forrás partján leszállt...
Januárban születted, kedves,
s Veled a boldog kis család.*

A térképen

*Ülök a Parnasszus fölött
egy felhőn, szélén lábam lógam,
mint gyermekkoromban a hintán;
nem volt még város, nem volt még vadon,
nem jártam még Ázsiában, Afrikában,
sem sumérföldön, Mezopotámiában
a Tigris és az Eufrátesz között,
sem a Tiszán, jelenlegi hazámban,
ahol kuttyogattunk Juhász
Sándor barátommal, hogy egy harcsát
akasszunk meg az Élőtiszában –,
nem volt még város, nem volt még vadon,
s nem vártunk még ennyire a fogásra.*

hegedűt szorít álla alá egy égi kéz, egy titokzatos
 emberember, talán Szent Dávid s hegedűl,
 penget ott, hogy vidám legyen, aki fél,
 vidám és ábítatos; néha kutyák
 ugattak, ők is a Holdat nézték
 mereven ülve, nyújtott nyakkal
 az eleven úr felé, s farkasok
 a Kárpátok alatt, a hegygerincnél
 állati hangot adva a néma
 muzsikáboz, mi onnan áradt,
 s azt dalolta az égi fény,
 hogy mégse féljen, aki fél,
 bátran nézzen a csillagok szemébe, az ég
 egy-szemébe, ami ott fennen
 az éjszakai Naptól ezüstlött; mely ott
 futott valahol a Föld másik felén,
 az éjen-túli naptól ezüstlött,
 mint a bizánci ikonok háromszögében
 a mindenható Pantokrátor egy-szeme,
 az ikonok háromszögében
 az ezüst-köpenyű éji szélben
 dülöngve hazafelé az utcán
 hajnalban, mert el-ült
 a vasárnapi, báli muzsika,
 Bódís Terikét is hazaviszi a bátyja
 s Babay már nem hegedűl
 a porzó színpadon állva,
 és nem kontrázza a bandája;
 hazamegy mind-egy-szemig
 jó anyjával a sok lány –
 dülöngve hazafelé a bosszú utcán
 néz csak, néz csak az egy szem,
 holdmámorban, hogy nagyszerűen
 ne legyek mégsem EGYEDŰL.